

Tweede brief aan de Corinthiërs

2 Corinthiërs is een brief voor het hart. Het vestigt onze aandacht op de liefdevolle zorg, waardoor de apostel gedreven wordt in zijn toewijding aan zijn dierbaar Corinthe. Deze brief werd geschreven, omdat Paulus de Corinthiërs wilde sparen en ertegen opzag, dat zijn aanwezigheid een streng optreden zou vereisen.

Deze liefdevolle brief toont een bijna vergeten aspect van het evangelie: *de verzoening!* God is liefde. Het blote feit dat Hij ons gerechtvaardigd heeft, schenkt Hem geen bevrediging. Hij wil ons aan Zijn hart drukken.

Dat Hij Zijn schepselen gerechtvaardigd heeft, mag dan wel de smet van de zonde weggenomen hebben, maar vormt geen geldige reden of verontschuldiging voor de intrede van de zonde in het universum. Maar:

- als de zonde haar intrede gedaan heeft om de kostelijke vrucht van de verzoening voort te brengen,
- als zij bedoeld is om ons oneindig dichter bij God te brengen dan zonder haar,
- als zij het middel is om Gods liefde voor ons te openbaren, dan zouden wij zelfs voor de zonde kunnen danken, ook al is zij voor ons de bron van lijden. Zonde maakte de mens niet alleen tot zondaar, maar ook tot Gods vijand. Het vervreemde de mens van God. Het middelaarschap van Christus bracht ons niet alleen redding en gerechtigheid, maar slechtte iedere barrière om Gods liefde vrij uit te

kunnen laten stromen. God verwaardigt zich de zondaar te smeken zich met Hem te verzoenen. Is er iets genadevollers dan dit denkbaar?

Dit is het aspect van de waarheid in deze brief. Meer dan hij ooit elders geschreven heeft, onthult Paulus hier zijn persoonlijke ervaringen en innerlijke emoties in één van de vruchtbaarste periodes van zijn bediening. In plaats van het vrolijke, zelfgenoegzame en gerieflijke bestaan dat het ideaal van de christenheid lijkt te zijn, zien wij hoe hij vol angst zit, door strijd verscheurd wordt, geen rust kent, ziek en wanhopig is. En toch paste dit allemaal perfect bij zijn vurige liefde voor de heiligen en zijn hevige verlangen hen ertoe te brengen Gods liefde naar waarde te schatten. De troost en bemoediging die hij in zijn aanvechtingen ontving, stelde hem in staat anderen te troosten en te bemoedigen.

Een kort zinnetje in Handelingen (*'En nadat hij die streken doorreisde had en hen uitvoerig toegesproken had, kwam hij in Griekenland'* - 20:2) bestrijkt de gehele periode, waarop de brief betrekking heeft. Dit alleen al geeft aan hoezeer de thema's van Handelingen en deze brief uiteenlopen. Handelingen gaat over Christus naar het vlees, als de Messias van Israël, en plaatst de heidenvolken in een ondergeschikte positie. In de tijd dat hij deze brief schreef, maakte Paulus voor het eerst de waarheid van de verzoening bekend: God smeekt in Christus alle mensen om met Hem verzoend te zijn. In dat licht bezien achtte Paulus het niet meer van belang een band met Christus naar het vlees te hebben.

Wilhelm Prolingheuer
Vertaling: **A. Dekker**